

**TÂHİRÜ'L-MEVLEVÎ'NİN MAHFİL DERGİSİNİN
BİRİNCİ CİLDİNDE ÇIKAN ŞİİRLERİ**

Dr. Müzahir KILIÇ*

ÖZET

Bu makalede, Tâhirü'l-Mevlevî (1877-1951)'nin 1919-1926 yıllarında 68. sayıya kadar neşredilen *Mahfil*¹ adlı dergide çıkan şiirlerine yer verilmiştir. Bu şiirler *Divançe-i Tâhir*'de (İstanbul 1318 h.) yer almamıştır.

Son dönem Mevlevîleri arasında önemli bir sima olan ve Mesnevi Şerhiyle tanınan Tâhirü'l-Mevlevî (Tahir Olgun) döneminin matbuat hayatının renkli simalarındandır. Eserleri hakkında bazı çalışmalar yapılmıştır. Rehber-i Vatan, Nekregü, Mekteb, Pîşekâr, Beyânü'l-Hak, Sırat-ı Müstakim ve Sebilü'r-reşad, Mahfil, Yücel, İslam Yolu adlı dergilerde yazıları ve şiirleri yayımlandı. Bunlardan Mahfil ile İslâm Yolu adlı dergiler bizzat kendisi tarafından çıkarıldı. Daha ziyade İslam büyükleri, Mevlevilik ve Edebiyat tarihi konularında yazılar yazdı. Uzun süre öğretmenlik yaptı, 1923'ten sonra Fatih ve Laleli camilerinde Mesnevi okuttu. Mesnevi Şerhi 14 cilt halinde yayımlandı. Bu eserin eksik kalan son kısmı Şefik Can tarafından tamamlanarak basıldı.

MÜNÂCÂT

Mefâilün Mefâilün Mefâilün Mefâilün

İlâhi müslümanların görüp acıklı hâlini
İşit o kimsesizlerin tazarruât bâlini
idâme etme elverir muhıkk olan nekâlini
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Evet olanca fi'limiz sezâ-yı zecr ü terbiye
İtâb eder isen de haklısın bütün bu zümreye
Fakat inâyetin senin ikâba sebkat eblehe
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

* Atatürk Üniv. Ağrı Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümü.

¹ Derginin isminin *Mahfil* mi, *Mahfel* mi olması hususundaki tartışmalar derginin 10. sayısının 167. sayfasında değerlendirilmiş ve *Mahfil* olduğu açıkça belirtilmiştir.

Tecâvüz etti ba'zımız harîm-i şer'-i pâkine
Çalıştı mülk-i milletin harâbına, helâkine
Terahhum eyle sen yine şu halk-ı sine-çâkine
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Îlâhi zulm-i vâkiif yapan değildi cümlemiz
O zulme karşı ekser-i vücûh olurdu müşmeiz
Zalûm isen de tâbien sana dehâlet eylerüz
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Îlâhi birkaç eşkıyâ belâ olup da millete
Düşürdü çaresiz bizi dalâlete, felâkete
Esirge bâri düşmeden bütün bütün esârete
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Sebep olup da şüphesiz nifâkımız, şikâkımız
Yazık yazık ki gitti hep Hicaz'ımız, Irak'ımız
Daha ziyade artmadan şu mühlük inşikâkımız
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Îlâhi terbiyen bize muhik da olsa pek acı
Samîm-i rûha işledi bu cân-güdâz olan acı
Rahîm olan Îlâhımız ! ikâbın elverir, acı
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Îlâhi gayzı âlemin bize tehâcüm etmede
Aleyhimizde kaynıyor garazlı birçok ef'ide
Bağışla sen bizi yine şefiimiz Muhammed'e
Mübeddel et cemâline tecelli-i celâlini

Mahfil, S 1, s.10-11

İmam Şâfi'î'nin (*Lev küntü şâ'iren erresiyetü'l-mürüvve*)
kavlınden mütercem:

BİR KİT'A:

Yâd-gâr etmiş İmâm-ı Şâfi'î
Fikr-i âtiyi cihân-ı ibrete:
Şâir olsaydım yazardım mersiye
İrtihâl-ı rûh-i insâniyyeye

Mahfil, S 1, s.16

VAKFE-İ ARAFAT

Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün

Bak şu vâdi-i garâmın sâha-i pür-cûşuna
Dikkat et manzûr olan evzâ'-ı haşyet-pûşuna
Neşve-bahş olmuş ki öyle vâkıf-ı medhûşuna
Benzemez bezm-i şarâbın zevk-i nûş-â-nûşuna
Bağlayıp huzzârı ihrâm-ı tecerrüd dûşuna
Kendini atmış rızâ-yı Hâlık'ın âgûşuna

Kalb-i ümmetten hurûş etmekte bir bang-ı hazîn
İn'ikâsı vermede âfâka bir ulvî enîn
İnteyen diller diyor: *Lebbeyk ilâhe'l-âlemîn*
Ağlayan gözler edilmiş şerm ile atf-ı zemîn
Titreyen eller ise ma'tûf-ı dergâh-ı berîn
Vakt-ı tebşîr-i icâbet, durma ey rûhu'l-emîn

Bahr-ı gufrân nefha-ı rahmetle olmuş pür-habâb
Zanneder insan; görünce haymeden bî-had kıbâb
Toz, duman vehm eyleme levs-i gûnâh-ı şeyh ü şâb
Sevk-i bâd-ı mağfiretle mevce-dâr-ı ıztırâb
Parlayan semt-i semâda sanma kurs-ı âfitâb
Hâkinin mâlîdesi bir cebhe-i pür âb u tâb

Ey mukaddes bakma, ey cây-ı me'âli intimâ
Eyliyor sahnın senin binlerce hikmet ihtivâ
Olmuşun İslâm için bir mahşer ü hiddet-nümâ
Sen edersin müslimini birbiriyle âşinâ
Sath-ı feyyâzında oldukça hakâyık rûşenâ
"Benden ey hâk-i semâvî! Bin selam olsun sana"

Mahfil, S 2, s.19

MÜNÂCÂT

Fe'ilâtün mefâ'ilün fe'ilün

Acı ya Rab şu müslüman iline
Onu verme felaketin yeline
Gerçi batmış zemini kan seline
Büsbütün atma bari yâd eline

Cehl ü zulmüyle bir, iki kafanın
Hedef-i kahrı olduk Avrupa'nın
Ey meded-kârı kimsesiz olanın
Halimiz kaldı lutf u ekmeline

Memleket lime lime doğranıyor
Kalb-i mecrûhu milletin yanıyor
Aczi, kuvvet tutup da çullanıyor
Sürüyor zâlimâne makteline

Yürüyor bir siyâset-i nâ-hak
Düşüyor piş-i pâ-yı kuvvete hak
Ser-nigûn olmasın şu al bayrak
Onu bahş et habîb-i ecmeline

Mahfil, S 2, s.29

ZEBH-İ İSMAİL

(Kurban Bayramı münasebetiyle)

Fâ'ilâtün Fâ'ilâtün Fâ'ilâtün Fâ'ilün

Ba'z-ı dem tertîl edip nazm-ı kerîm-i kevseri²
Bir tefekkür eylerim hükm-i celîl-i ve'nhari³
Zevk-i fikret; hâl-i istiğrâka sevk eyler beni
Bir muhayyer levhadan bînâ-yı şevk eyler beni
Levha amma, rü'yeti âteş-zen-i idrâk olur
Akl-ı hikmet-pîşe seyr-i dehşetinden çâk olur
Levha amma kibriyâ-yı Hâlık'ın bir levhası
Nâme-i esrâr-ı ehî-i kurbetin bir safhası
Levha amma, geh olup hayret-fezâ efkârıma
İncilâ eyler şu yolda dîde-i bîdârıma:
Kumlu bir vâdi ki sahnı rîze-seng ü ferşi hâr
Cânibeyni düş-ber-düş-i teâlî kûh-sâr
Belki mer'î dağlarından mevz'-i-i beyt-i Hudâ
Sath-ı rîgîstânı lakin pâ-yı merdümünden cüdâ
Cilve-gâhı olmamıştır feyz-i ma'mûriyyetin
Hâl-i nâ-âbâdı hâl-i yâd-gârı hilkatın
Etmemiş bir kûşesinde kimse menzil ihtiyâr
Anda bir mihmân-ı sâirdir semûm-i bî-karâr
Sâha-i huşkunda yok bir cür'a, ya bir katre âb

² K. Kerim, Kevser suresi, 1. ayet

³ K. Kerim, Kevser suresi, 2. ayet

Belki hâk-i sine-çâki görmemiş zıll-ı serâb
 Her şikâf-ı pehn-i atş-âlûdu güya bir dehân
 Rîziş-i bârân için olmuş küşâd âsumân
 İhtirâz-ı bâd ile seng-i cibâli inliyor
 Kendi sâkindir o efgân-ı hazîni dinliyor
 Etmeye kühsârının ardında hurşid ihtifâ
 Sanki olmuş ser-te-ser bir buk'a-ı makber-nümâ
 Sâkin ü sâkit olan her zerresinde yok hayât
 Gâlibâ hâmûş-i mevt olmuş bu yerde kâinât
 Yalnız âfâk-ı tengi eylemekte pür-sadâ
 Nâle-i kalbe, enîn-i rûha benzer bir nidâ
 Bir nidâ ammâ iki dilden hurûşân olmada
 İnkâsı girye-bahşâ-yı sürûşân olmada
 Bir nidâ ki Ya nebiyye izbahke mazaterâ
 Bir nidâ: Rûhî fidâke ente ef'alü mâ teşâ
 Bir nidâ: Me'mûrum evlâdım seni zebh etmeye
 Bir nidâ: Memnûnum Allah'a şehîden gitmeye
 Bir nidâ: Oğlum! İtaat etmesi bir dağ-ı dil
 Bir nidâ: Lakin baba! İsyânı da kâbil değil
 Bir nidâ: Yavrum! Vedâ et vâlid-i dil-bendine
 Bir nidâ: Hakkın helal et ey peder ! ferzendine
 Bir mugeylan sayesinde etmede aks-i semâ'
 Böylece bir nevha-i süziş-fezâ bir elvedâ'

Zâhir olmakta bakınca çeşm-i hayret-pervere
 Ses gelen cânibde dehşet-bahş-ı dil bir manzara:
 Dest ü pâyı rişte-i teslîme bağlı bir vücûd
 Eylemiş pîşâni-i tekrîmini vaz'-ı sücûd
 On iki, on üç yaşında vechi enver bir çocuk
 Bîşe-zâr-ı kurba bir şeylü'l-esed, bir yavrucak
 Ayn-ı vahdet beyni sedd etmiş cihân âfâkına
 Kalb-i Hak-endişini rabt eylemiş Hallâk'ına
 Hâk-i tîre üzre yatmakta vücûd-ı ekmeli
 Sanki hâverde amûd-ı subh-ı sâdık müncefi
 Rûy-i safvet-perveri âlûde-i reml ü türâb
 İgtirâb etmiş gibi bir kumlu çölde âftâb
 Söylüyor solgun lebi olmuş da müştâk-ı memât
 Uktulûnî yâ sikâtî inne fî katlî hayât
 Titriyor fevk-i serinde tîğ-i âteş-bâr ile
 Bir mükerrerrem pîr-i fâni kendini icbâr ile
 Kasd-ı mecbûrisi etmiş kül gibi simâsını
 Vechi andırmakta reng-i lihye-i beyzâsını
 Bir taraftan çarpıyorken kalbi evlâdım diye
 Bir taraftan âzim olmuş oğlunu zebh etmeye

Bir elin üftâdenin koymuş cebîn-i sâfına
Bir elin vaz' eylemiş şemşîr-i bî-insâfına
Çeşm-i şefkatle bakarken yerdeki ma'sûmuna
Seyf-i cevher-dâri yaklaştırmada hulkûmuna
Dest-i lertzânında tîğ ü çeşm-i giryânında yaş
Azmine karşı dilinde bir enîn-i cân-hırâş
İnletirken sîne-i âfâkı sadr-ı enfesi
Şöyle bir ma'nâ-yı ifhâm eylemekte nâlesi:
Ki, eğer mâni'se evlâdım İlâhi! hullete.
İşte ben çektim kılıç ol mâni'-i kurbiyyete
Âlem-i evsâna i'lân eylemişken vahdeti
İstemez asla Halîl'in kayd-ı isneyniyeti
Nâra düşmekten sıyânet etmemiştim kendimi
Şimdi de zebh eylerim bir danecik ferzendimi
Aşk-ı feyyâzın yakarken kalb-i mihr-âbâdımı
Ben çekinmem kesmeden birdanecik evlâdımı
Hüccet-i îzânı olsun emrini tebcilimin
Kat'-ı hulkûmunda tekbîrâtım İsmâîl'imîn
Tek ser-i maktû'una giysin şehâdet efserin
Varsın olsun ser-bürfde oğlu bir peygamberin
Tek tehhür etmesin infâz fermânın senin
Varsın olsun bir kuzum râhında kurbânın senin
Zebhine evlâdının azm etti artık vâlidî
İşte bismillâhi ekber ol ilâhi şâhidi

Cüst-cû eyler gibi destinde bir râh-ı girîz
Azm-i İbrâhîm'e tâbi' olmuyor şemşîr-i tîz
Seng-i hârâyı iderken darbesiyle çâk çâk
Kesmiyor ol gerden-i pür-nûru tîğ-i hevl-nâk
Eydi-i pür-ra'se teşdîd eyledükçe mâlişi
Hiss edilmekte o gerden üzre seyfin nâlişi
Ki bana kat' etmeyi emr eyliyor azm-i Halîl
Manî'-i kat'ı buna olmakta fermân-ı Celîl
Kabza-i pür-zûr-i hüllet, durma bir dem kes diyor
Dest-i kudret, seyrimi tevkîf edip kestirmiyor
Kesmemek emrin bana vermekte ma'bûd-ı melek
Tîğ-i çûbinim eger olsam da ser-tâ-ser çelik

Şîve-i takdîre karşı gark-ı hayretken Halîl
Bir semâvî kebş ile olmakta nâzil Cebrâil
Ki sana sad müjde ey peygamber-i âlicenâb
Ettin îfâ-yı vazîfe, eyleme artık şitâb
İrtibât-ı hubb-ı gayri sîneden kestir yeter
İşte bir koç, olmasın kurban kuzun, mahzûn peder

İttihâz-ı fide eyle oğluna, olsun mübîn
Remz-i in saddakt'ile ma'nâ-yı tecri'l-muhsinîn
Nûr-i pâk-i Ahmed-i Muhtârı hâmil bir cebîn
Olmamak lazımdır elbet böyle mevzû-i zemîn
Dest-i teslîmiyyetinden kıl küşâde bendini
Kaldırıp yerden kucakla muhterem ferzendini
Sûziş-i firkatle yanmakta zavallı mâderi
Al götür evlâdını, bekletme artık Hâcer'i

Mahfil, S 2, s.30-31

BİR KİT'A

Uğramakta garbın istîlâsına
Nâ-be-câ ef'âlımızdan şarkımız
Lâyıkız gerçi, biz ettik etme sen
Hey ulu nâ-kerim ! görünsün farkımız

Mahfil, S 3, s.55

GAZEL

(Hastalık yadigârı)

Mefûlü mefâ'ilü mefâ'ilü fe'ülün

Yok mu seheri , bitmeyecek mi şeb-i âlâm
Ârâm-ı dili yaktı, bitirdi teb-i âlâm

Gönlüm yaralı, rûh yanık, cism ise bitâb
Oldum vatan ü millete bir kâlib-i âlâm

Yazmış da ezel levhasına hâme-i takdîr
Açmış şu bizim memlekete mekteb-i âlâm

Cebrî mi nedir mesleki? Bir öyle debistân
Tâliblere göstermededir mezheb-i âlâm

Yâ Rabbi hilâle acı, doğsun yeni baştan
Oldu yetişir yıldızı hep kevkeb-i âlâm

Yâ Rab şu siyeh safhayı taklîb için eyle
Engüş-t-i yed-i kudretini makleb-i âlâm

Âfâk ile enfûsdeki efgâni beyâna
Oldu şu gazel ma'kes-i müsta'ceb-i âlâm

Mahfil, S 3, s. 72

MİDHAT REBÎ BEY MERHUM HAKKINDA TARİH

Ta'dîl-i emel etmedin ey şî'r-i revânım
Sen dur yürüsün dem'-i dem-â-dem cereyânım

Rebî Bey

Hitabına mazhar olarak :

Mefâilün feilâtün mefâilün feilün

Hitâma ermeyecek mi felâketi vatanın?
Figânı dinmeyecek mi o muhterem ananın?
Îlâhi olmayacak mı sezâ-yı merhametin
Acıklı hâl-i nizârı harâbe memleketin
Zavallımın kesilip doğranırken eb'âdı
Fenâ-pezîr oluyor en güzîde evlâdı
Ölümde düşman ile müttefik mi ya Rabbi
Ki geçti haddini artık hudûd-ı tahzini
Ecel misâli adû, durma saldırıp yürüyor
O tarz-ı savleti tutmuş ölüm de öldürüyor
O saldırış sebebiyle ne kıt'alar gitti
O saldırış ne değerli zevâtı mahv etti
O cümleden birisi işte kardeşim Midhat
Ki eyledi o da terk-i hayât-ı pür-mihnet
Enîs-i kalbim idi, âşinâ-yı rûhumdu
Medâr-ı tesliyetim, bâ'is-i fütûhumdu
Sadîk-ı sâf-nihâdımdu, yâr-ı gârımdı
Şerfk-i hüzn ü surûrumdu, gam-güsârımdı
Me'âl-i lafz-ı vefâ, ma'ni-yi uhuvvetti
Nümûne-i melekîyyet, güzîde hilhatti
Lisân-şinâs ü edîb ü nesîb-i san'attı
Hünerde kâmil idi, sâhib-i fazilette
Dirîğ o rûh-i me'âli cihândan etti üfûl
Dirîğ o fazl-i mücessem mezara etti duhûl
Verem, o hisli vücudu düşürdü bisterine
Ölüm de aldı nihayet götürdü makberine
Akan dümü'-i te'ssürle çeşm-i hasretten
Îlâhi eyle o kabri nişâne-i gülşen
Tecelliyât-ı cemâle idüpte mazhar-ı tâm
Makâm-ı pâkine eyle hitâb-ı berd ü selâm
Çıkıpta çâr cihetten bu nâle aks etti
Hazân içinde Rebî'î yazık sönüp gitti

KISSA, HİSSE

Deve ile Yavrusu

Feilâtün Feilâtün Feilâtün Feilâtün

Yazıyor ârif-i Hak Sa'di-i hikmet-perver
Şöyle bir kıssa ki dikkatle okunmak ister⁴
Gidiyorken tebe'iyetle önünde izine
Bir deve yavrusunun lerze düşüpte dizine
Haykırır mâderine der ki: "Ey âsûde revîş"
Daha elvermeyecek mi uçurumlarda gidiş
Müntehâdir yolumuz tehlikeli bir dereye !
Azmimiz mezlâka-i merge degilse , nereye?
Dikkat et, eyliyoruz her adım attıkça hübût
Bu hübûtun olacaktır sonu dehşetli sükût
Beni titretmede karşımdaki ifît hatar
Ona karşı olamam doğrusu yâ nîk-nazar
Yetişir düşmeyelim tutmaz isen de duralım,
Bulalım ehlini şeh-râh-ı savâbı soralım"
Dinleyip yavrusunun şekvesini nâka-i zâr
Meşyi kasrîsinin esbâbını eyler izhâr:
"Gördüğün tehlikeyi ben de yakînen bilirim
Baksana seyrimde her hatvede bir irkilirim
Yularım olsa idi kendi elimde evlâd
Elbet olmazdı mesîrim bu mehâlik-âbâd
Bir çeken var yularımdan ki dem-a-dem gidiyor
O çeken, işte bu vadiye bizi sevk ediyor
Uyanık mı bilemem, uykuda mı rehberimiz?
Uyursa şunu bil câh-ı ademdir yerimiz"

Kıssadan hisse gerektir demiş erbâb-ı hikem
Alınız siz de hissenizi ey ashâb-ı himem

⁴ Hikayenin aslı Bostan'da şöyledir:

Şutur-beççe bâ-mâder-i hîş goft
Pes ez reften, âhir zemânî be-hoft

Be-goft er be-dest-i menesî mehâr
Ne-dîdî kesî bâr-keş der-katâr

"Bir deve yavrusu, annesine: "Artık yürüdüğün yeter, biraz da yat" dedi. Annesi cevap verdi: "Yularım elimde olsaydı, kimse beni katarda yük çekerken görmezdi." Bostân-ı Sadî, Neşr. Gulâmhuseyn-i Yûsufî, Tahran 1363 hş., s. 141-142.

Dîde-i hırsı gelin dest-i hamiyyetle silin
Kıssa-yı millet ile memleketin hali bilin
Ey zimâm-ı vatanı elde tutanlar amanın
Bu gidiş pek iyi bir şey değil artık uyanın

Bir defa okutup unutulmaktan başka değeri olmayan şu manzumeyi (beyanü'l-hak) risale-i ilmiyesinin 25 Nisan 327 tarihinde intişar eden 109 numaralı nüshasına derc ettirmiştim. Son beyitte imâ ve ismâ' etmek istediğim vehâmet-i âtiye maalesef olanca dehşetiyle görüldü. Keşke kehanet-i nâzımanemde isabet edememiş, tahminimin adem-i tahakkukuyla iftihar eylemiş olaydım.

Mahfil, S 6, s. 111-112

Aşağıdaki manzumede Balkan Muharebesi mühâcereti ilcâsıyla yazılmış ve Trabzon'da münteşir (İkbâl) gazetesıyla neşr ettirilmişti. Maalesef bu günkü muhacirler yalnız Rumeli'den gelenler değildir.

MUHÂCİRLERE MUÂVENET LAZIM

Feilâtün Feilâtün Feilâtün Feilâtün

Kanlı Balkandan esip kar dağıtan, buz savuran
Seyl-i âteş gibi hep cây-ı güzârı kavuran
Deli bir rûzgâr ile çeşm-i semâdan çoşarak
Boşanan hâk-i siyâh üstüne bardak bardak
Yağmurun fırtınanın çekmeyerek kaygusunu
Saklayıp mâderini , hemserini , yavrusunu
İncecik bir hasırın sâye-i sad-çâkinde
Köhne birkaç çuvalın sîne-i nem-nâkinde
Sağnak altında durup balçık içinde yürüyen
İki aç mandayı ikdâm ile zorla sürüyen
Bu felek vurgunu kimdir ki bu yolda gidiyor?
Tâli'in kahrına murâdına tahammül ediyor
Bu felâket-zede kimdir ki bırakmış geride
Evi de barkı da mahsulü de yurdu da, yeri de!
Bak belâ bârı çöküp gerdenine incelmış
Yine teslim ü tevekkülle zebânı hâmûş
Gidiyor meşyi vakuruyla kesip de sesini
Dinliyor çektiği gerdûnesinin nâlesini
Tercümân etmiş onu dildeki cân nevhâsına
Gözü dalmış kaderin kanlı kara levhasına
Bula bir zıll-ı terahhüm de birazcık sevine
Diye pür-şevk koşmaktadır ebleh Allah evine

Hep zulüm-dîdelerin melce'idir beyt-i îlâh
Evde mazlûm, ediyor câmi'i feryâda penâh
Hani ebvâb-ı mesâcidde durup ervâhın
Olduğu müntazır-ı fâtiha-ı eşbâhın
Söylenir işte sana böylece bir rûh-ı gamîn
Hem de enzâra nümâyân oluyor bak ne hazîn
Uğramış ta maraz-ı hicrâna ölmüş gelmiş
Makber-i muzlim-i hirmâna gömülmüş gelmiş
Şimdi yok kabri bile meyt-i seyyâr-ı vatan
Yazılı levh-i cebînde onun sâr-ı vatan
Düşmenin çiğnediği yurt bu şekli almış
Rûh-ı mecrûhu da câmi' kapısında kalmış
Milletin kalbini bir merci'-i re'fet biliyor
Oradan hâline imdâd ü inâyet diliyor
Kim bu bîçâre? Bizim lâne cüdâ kardeşimiz.
Vatanından sürülen dâder-i mihnet-keşimiz
Niye kardeşçe onun yoktur elinden tutanı ?
Koptu mu yoksa gönüllerde uhuvvet damarı?
Müslümanlık bize kardeşliği öğretmedi mi?
Hükmü, ezhânımızda yoksa ki yer etmedi mi?
“Siz bana yardım edin, bende size eyleyeyim”
Diyerek etmededir Hak, bize bir emr-i mühim
Nusret istersen eğer Hâlık'a nusret edelim.
Halk muhtâcı için nâil-i rahmet olmayı intâc eyler
Bunu bizzat beyân eylemede peygamber:
“Acıyın ki, acısınlar size de, emri ile
Merhamet hissini ta'lîm ediyor ümmetine

Hadi ey ümmet-i merhûme-i rahmet-me'mûr
Verelim, kesb edelim bizde cezâ-yı mevîr
Böyle bir demde yakışmaz ki bakıp göz yumalım
Merhamet eyleyelim, sonra da rahmet umalım

Kemal Paşazade Said ve Defter-i Hâkâni ketebesinden ve tarikat-ı
Mevleviyye mensubiyetinden Emîn Hâkî Beyler için :

ŞU PERİŞAN SÖZLER TÂRİH-İ İRTİHÂLİDİR
(Emin Hâkî Bey)

Mefâilün Mefâilün Feülün

Cihân fâni, ölüm emr-i mukarrer
Bu, Hakk'ın hikmeti Allâhu ekber

Ademdir mebde ü encâm-ı hesti
Şu varlık orta yerde sanki ma'ber

Zevi'l-ervâh için birdir bakılsa
Dehân-ı kabr ile âgûş-ı mâder

Mezâra doğru hatve her teneffüs
Teneffüs eyleyen mecbûr u muztar

Ölümdür gâyesi kevnin, bununla
Beşer hakkında olmuştur mübeşşer

Türâba münkalib her cism-i hâki
Fakat bâki kalır rûh-i münevver

Emîn'in rûhu da açtı nihâyet
Fezâ-yi kurb-i Rabbâniye şeh-per

"Bu âlem tengdir Rûhü'l-Emîn'e"
Demiş o lücce rûhi-i suhanver

Evet sıkılmış idi Rûhu'l-Emîn'i
Bu tengnânın olan bünyâd-ı şeş-der

Safâ-yı vaktini her gün ederdî
Peyâpey derd ü mihnetle mükedder

Zarûretle elemle ettirirdi
O hisli kalbine her demde hançer

İlâhi âhirette bari olsun
Yem-i en'âm vücûdunda şinâver

'Amûd-ı subh-ı sâdıkdan görürsün
O Hâkî'nin başında seng-i makber

O sengin üstüne yazsın şu beyti
Yed-i kudret ile kıl-k-i mücevher

Zemîne cism-i pâk-i Hâkî düştü
Semâda rûhu verdi arşa zîver

1339

Mahfil, S 10, s. 174-175

ABSTRACT

In this paper Tâhirü'l-Mevlevî (1877-1951)'s poems published in Mahfil Journal up to 68th number between 1919-1926 years have been presented. These poems had not been included in Divançe-i Tâhir (İstanbul, 1318 h.)